

Паралельні попередження - Номер один

Одкровення Ісуса Христа: Розуміння останнього попередження для людства

Jeff Pippenger
2023-08-08

«Об'явлення Ісуса Христа» відкривається Божому народові, коли «час близько». Остаточне попереджувальне послання для людства дається незадовго до завершення періоду випробування для людства, і це остаточне послання представлено в кількох пророчих лініях у Біблії. У чотирнадцятому розділі Об'явлення це остаточне попереджувальне послання представлено трьома ангелами.

І я побачив іншого ангела, що летів посеред неба, маючи вічне Євангеліє, щоб благовістити тим, хто живе на землі, і кожному народові, і племені, і мові, і людові, говорячи гучним голосом: Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година Його суду; і поклоніться Тому, Хто створив небо й землю, і море, і джерела вод.

І слідом ішов інший ангел, кажучи: Упав, упав Вавилон, те велике місто, бо вона напоїла всі народи вином гніву своєї розпусти.

І третій ангел ішов слідом за ними, промовляючи гучним голосом: Якщо хто поклоняється звірові та образу його й приймає його знак на своє чоло або на свою руку, той питиме вино гніву Божого, що без домішки налите в чашу Його обурення; і буде мучений у вогні та сірці перед святими ангелами й перед Агнцем. І дим їхніх мук підіймається на віки віків; і вони не мають спочинку ані вдень, ані вночі, ті, що поклоняються звірові та образу його, і кожен, хто приймає знак його імені. Тут терпіння святих: тут ті, що зберігають заповіді Божі та віру Ісуса. Об'явлення 14:6–12.

У вісімнадцятому розділі Одкровення те саме послання проголошує падіння Вавилону.

Після цього я побачив іншого ангела, що сховався із неба, маючи велику владу; і земля осяялася його славою. І він закликав могутнім голосом, кажучи: Упав, упав Вавилон великий, і став житлом демонів, і в'язницею кожного нечистого духа, і кліткою кожної нечистої та огидної птиці. Бо всі народи напилися вина гніву її розпусти, і царі землі чинили розпусту з нею, а купці землі збагатили від достатку її розкошів. І почув я інший голос із неба, що говорив: Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали учасниками її гріхів і щоб вам не прийняти її кар. Бо її гріхи сягнули до неба, і Бог згадав її провини. Одкровення 18:1–5.

Пророча лінія історії, або, можна сказати, послідовність подій, представлена ангелом, який у вісімнадцятому розділі освітлює землю своєю славою, представляє події, що ведуть до завершення суду, закриття випробувального часу та семи останніх кар. Пророча історія, представлена у вісімнадцятому розділі, йде «паралельно» лінії пророчої історії, представленої трьома ангелами чотирнадцятого розділу.

Бог надав вістям 14 розділу Об'явлення їхнє місце в послідовності пророцтв, і їхня праця не повинна припинятися до завершення історії цієї землі. Вістки першого й другого ангелів і досі є істиною для цього часу та мають іти паралельно з тією, що слідує. Третій ангел проголошує своє застереження гучним голосом. «Після цього, — сказав Іван, — я побачив іншого ангела, що сходив з неба, маючи велику владу, і земля була освітлена його славою». У цьому осяянні поєднано світло всіх трьох вісток. Матеріали 1888 року, 803, 804.

Три ангели чотирнадцятого розділу, що летять посеред неба, символізують всесвітню вістку, яка завершується знаком звіра і закінченням часу випробування. У вісімнадцятому розділі вся земля освітлюється славою ангела, чия вістка також завершується закінченням часу випробування.

Послання, яке символічно представлено трьома ангелами в чотирнадцятому розділі і яке також представлено ангелом, що сходить, у вісімнадцятому розділі, — це дві ілюстрації одного й того самого застережного послання. У Біблії немає нічого зайвого, нічого даремного. Той факт, що те саме послання Іван згадує більше ніж один раз, підкреслює важливість цього послання і ілюструє божественний метод навчання — біблійне правило, яке називається «повторення і розширення». Поєднання двох ліній пророчої історії відкриває істини, які не були б розпізнані в жодній з них, якби розглядати їх окремо. Сьогодні, якби ви привели до суду двох свідків однієї й тієї самої події для дачі показань, вони цілком могли б дати протилежні свідчення залежно від їхньої політичної чи соціальної ідеології. З біблійними свідками такого не буває: вони завжди узгоджуються між собою, і якщо вам здається, що вони не погоджуються, то ви розглядаєте щось неправильно.

Два образи, які ми розглядаємо, є тим самим попереджувальним посланням, яке книга пророка Малахії представляє як повернення пророка Іллі. Усі три ці послання з'являються напередодні закінчення випробувального часу, адже попереджувальне послання, що міститься в усіх трьох пророчих лініях, не просто дається завчасно перед закінченням випробувального часу, а саме закінчення випробувального часу є точкою відліку, якщо хочете — предметом — кожного з цих попереджувальних послань. Насправді, якщо будь-яке попереджувальне послання проголошується чи ілюструється будь-яким пророком, це те саме попередження, що й у книзі Об'явлення, розділах 14 і 18, та в пророцтві Малахії про Іллю.

Легко показати, що ці три пророчі лінії йдуть паралельно одна одній. Водночас у біблійному пророцтві є два основні джерела інформації. Одне з них — визначення послідовності подій, що розгортаються наприкінці світу. Інше — опис діяльності пророків, пов'язаної зі звісткою, що окреслює майбутні події.

Є два правила, які варто розглянути у зв'язку з цими ідеями. Перше: усі пророки говорять про кінець світу, коли закінчується час випробування.

«Кожен із давніх пророків говорив меншою мірою для свого часу, ніж для нашого, так що їхнє пророкування має силу для нас. “Усе це трапилося з ними як прообрази для нас;

і написано нам на науку, що досягли кінця віків”. 1 Коринтян 10:11. “Не їм самим, а нам служили тим, що нині звіщене вам через тих, хто благовістив вам Духом Святим, посланим із неба, — у що бажають приникнути ангели”. 1 Петра 1:12....»

"Біблія накопичила й зібрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.

Усі пророчі послання Біблії є «чинними для нас», «на яких прийшли кінці віків». Те правило разом з іншим правилом, що визначає «аспекти», які Святий Дух «сформував» «як у даруванні пророцтва, так і» також «у зображених подіях», підсилює твердження, що пророчі події на початку пророцтва типологічно відображають і йдуть паралельно пророчим подіям наприкінці будь-якого даного пророцтва.

«Потрібне набагато глибше вивчення Слова Божого; особливу увагу слід приділяти книгам Даниїла та Об'явлення, як ніколи раніше в історії нашої справи. У деяких питаннях, що стосуються римської влади та папства, ми можемо говорити менше; але ми повинні звертати увагу на те, що пророки й апостоли написали під натхненням Святого Духа Божого. Святий Дух так влаштував усе — як у даруванні пророцтва, так і в подіях, що змальовані, — щоб навчити, що людський чинник має бути усунений з поля зору, схований у Христі, а Господь Бог неба та Його закон мають бути звеличені. Читайте книгу Даниїла. Відтворіть, пункт за пунктом, історію царств, що там представлені.» Свідчення для служителів, 112.

«Святий Дух так сформував обставини, як у даруванні пророцтва, так і в зображених подіях». У «даруванні пророцтва та в зображених подіях» «обставини» були «так сформовані» «Святим Духом», що і «дарування пророцтва», і «зображені події» слід визнавати натхненними та застосовувати до пророчого зображення кінця світу.

Йоан отримав пророцтво від Гавриїла, і йому наказали записати його в книгу та надіслати церквам. Тоді його переслідував Рим; його заслали так, що це можна порівняти з тим, що сьогодні у світі назвали б таємною в'язницею. У тій історії Йоан був так само ізольований від людства, як будь-який в'язень на базі в затоці Гуантанамо.

Іван зазначає, що видіння відбулося, коли він поклонявся в суботу сьомого дня, яка є Господнім днем.

Бо Син Людський є Господь і суботи. Матвія 12:8.

Поклоняючись у Дусі, він почув позаду себе гучний голос.

Я, Іван, брат ваш і співучасник у скорботі, і в царстві та терпінні Ісуса Христа, був на острові, що зветься Патмос, через Боже Слово та свідчення Ісуса Христа. Я був у Дусі в день Господній і почув позаду себе гучний голос, мов сурми, що казав: Я — Альфа й Омега, Перший і Останній; і: Що ти бачиш, напиши в книгу та пошли це до семи церков, що в Азії: до Ефесу, і до Смирни, і до Пергаму, і до Тіятири, і до Сардиса, і до Філадельфії, і до Лаодикії. Об'явлення 1:9-11.

Іван, його оточення та зазначені обставини описують його як того, кого переслідують за те, що він дотримується суботи сьомого дня, але також як того, кого переслідують за віру як у Біблію, так і в писання Еллен Вайт, які є «свідченням Ісуса». Він чує за собою великий голос, до якого обертається, щоб побачити, і, роблячи це, уособлює адвентиста сьомого дня наприкінці світу, який чує за собою голос, що каже: «Оце дорога, ходіть нею».

Усі лінії пророцтва паралельні одна одній наприкінці світу.

"В Одкровенні всі книги Біблії сходяться й завершуються." Дії апостолів, 585.

Будь-який пророк, який чує голос позаду себе, узгоджується з Іваном у зображенні Божого народу наприкінці світу. Іван почув голос позаду себе, який дав йому вказівки. Ісаїя також почув голос настанови.

Тому Господь очікує, щоб виявити вам милість, і тому Він піднесеться, щоб помилувати вас, бо Господь — Бог правосуддя: блаженні всі, що чекають на Нього.

Бо народ мешкатиме на Сіоні, в Єрусалимі: ти більше не плакатимеш; він буде дуже милостивий до тебе на голос твого воання; коли його почує, відповідь тобі. І хоча Господь дасть вам хліб утиску та воду скорботи, однак твої вчителі більше не будуть усунуті в закуток, а очі твої бачитимуть твоїх учителів: і вуха твої почують слово позаду тебе, що скаже: Ось дорога, ходіть нею, коли повертаєте праворуч і коли повертаєте ліворуч. Ісаїя 30:18–21.

Народ Божого залишку чує голос позаду себе, що вказує, яким шляхом їм слід іти. Потім їм потрібно вирішити, чи слухатимуть вони, чи ні. Люди, яких представляють Іван та Ісаїя, — це люди наприкінці світу, які чекають на Господа, тоді як Він зволікає, і Ісаїя повідомляє нам, що Він зволікає, бо Він — Бог суду. Від початку міллеритської історії у 1798 році й до закінчення часу випробування для адвентизму при недільному законі Бог звершує суд у небесній святині. Обітниця в тому, що ті, хто чекають на Господа під час суду, будуть благословенні.

Божий народ, благословенний за очікування, представлений дівами, що чекають Нареченого в притчі про десять дів. Усі десять заснули, а опівночі настає криза, яка розділяє сплячих дів на дві групи. Одна група почула голос позаду себе й обернулася, щоб побачити голос, який наставляв їх, яким шляхом іти, а інша група відмовилася обернутися й почути голос — попри те, що послання, яке лунає крізь усю книгу Об'явлення, таке: «Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить Церквам».

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

Іван представляє адвентистський народ, який звертається до минулого, щоб зрозуміти майбутнє. Коли вони «чують слово позаду» себе, як це зробив Іван, це слово також містить настанову, дану у свідченні Ісаї про цю ж подію. Настанова Ісаї була: «Оце дорога, ходіть нею, коли звертатиметеся праворуч і коли ліворуч». Мудрі діви в дванадцятому розділі Даніїла розуміють примноження знання наприкінці світу, бо вони «бігали туди й сюди» у

слові, щоб зрозуміти життєдайне знання, яке було розпечатане.

А ти, о Даниїле, сховай ці слова й запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто бігатиме туди й сюди, і примножиться знання. Даниїла 12:4.

Пророки, яких ми розглядаємо, представляють адвентистів сьомого дня в тій історії, де суд доходить до завершення і закривається час випробування. Ті, кого зображено як мудрих дів, чують голос позаду себе, який каже: «Ось дорога, ходіть нею», і Він обіцяє провадити їх цією стежкою, коли вони звертають ліворуч чи праворуч. "Бігати туди й сюди", як роблять мудрі діви, коли книга розпечатана, є символом вивчення Біблії. Природа навчас нас, що щоб бігти, спочатку треба навчитися ходити, а свідчення Ісаї говорить, що якщо ви слухатимете голос позаду вас, Він буде провадити вас у вивченні Його Слова, чи звернетесь ви до Старого Заповіту (ліворуч), чи до Нового Заповіту (праворуч). Відкрийте Біблію, і Він буде провадити вас Своїм голосом. Але для адвентистів сьомого дня наприкінці світу це також означає, що Він буде провадити вас, коли ви відкриваєте Біблію (ліворуч) і коли ви відкриваєте Дух пророцтва (праворуч).

Шлях, яким слід іти, ще конкретніший, коли додається свідчення Єремії.

Так говорить Господь: Станьте на дорогах і подивіться, і запитайте про давні стежки, де є добра дорога, і ходіть нею, і знайдете спокій своїм душам. Але вони сказали: Не підємо ним. Також Я поставив над вами вартових, кажучи: Слухайте згук сурми. Але вони сказали: Не будемо слухати.

Отож слухайте, народи, і знайте, громадо, що є серед них. Слухай, земле: ось Я наведу лихо на цей народ, плід їхніх думок, бо вони не послухалися Моїх слів, ані Закону Мого, а відкинули його. Єремія 6:16–19.

У цьому уривку є дві категорії поклонників. Одна група розглядає всі «шляхи» й обирає «давні стежки», щоб ними ходити. Вони були спроможні вибрати «добру дорогу» з-поміж усіх інших можливих «шляхів», бо це ті, хто прислухався до голосу позаду них, а той голос говорив їм: «Оце дорога, ходіть нею». Джон представляє тих, хто чує голос позаду, голос із «давніх стежок».

'Так говорить Господь: станьте на шляхах і подивіться, і спитайте про стародавні стежки, де є добра дорога, і ходіть нею.' Єремії 6:16.

Нехай ніхто не намагається зруйнувати підвалини нашої віри — підвалини, які були закладені на початку нашої праці через молитовне вивчення слова та одкровення. На цих підвалинах ми будували протягом останніх п'ятдесяти років. Люди можуть вважати, що вони знайшли новий шлях і що можуть закласти міцнішу підвалину, ніж та, яку вже закладено. Але це велика омана. Іншої підвалини ніхто не може закласти, ніж та, яку вже закладено.

У минулому багато хто брався зводити нову віру, утверджувати нові принципи. Але чи довго простояла їхня споруда? Вона швидко впала, бо її не було зведено на Скелі.

Хіба першим учням не доводилося мати справу з висловлюваннями людей? Хіба їм не доводилося слухати хибні теорії, а потім, зробивши все, стояти непохитно, кажучи: 'Іншої основи ніхто не може покласти, окрім тієї, що вже покладена'? 1 Коринтян 3:11.

«Отже, ми маємо твердо триматися початку нашого уповання аж до кінця. Слова сили були послані Богом і Христом цьому народові, виводячи його зі світу, пункт за пунктом, у ясне світло теперішньої істини. Вустами, до яких торкнувся святий вогонь, Божі служителі проголосили вістку. Божественне слово поставило свою печать на справжності проголошеної істини». Свідчення, том 8, 296, 297.

Але є ще одна група у лінії Єремії, і та «громада», як він її називає, збудувала дім, що символізує нову віру, і той дім падає, бо його не було збудовано на скелі. Той дім — це Церква адвентистів сьомого дня, або, як Іван називає ту саму церкву, — синагога сатани.

Відмовлятися слухати — означає відкидати його «слова» і його «закон». Через їхній бунт проти повернення й ходіння давніми стежками, а також через відмову слухати трубний заклик сторожа, Бог збирається навести лихо на народ, який Єремія називає «злою громадою». Те, як Бог поводить з лаодикійською церквою адвентистів сьомого дня, є предметом біблійного пророцтва. Пророк Осія описує риси «злої громади», коли говорить про те, чому їх відкинуто.

Мій народ гине через брак пізнання: бо ти відкинув пізнання, то й Я відкину тебе, щоб ти не був Мені священиком; бо ти забув Закон Бога свого, то й Я забуду дітей твоїх. Осія 4:6.

Їх відкинуто через брак знання, що вказує на послання, яке розкривається у час кінця. У цьому уривку Бог припиняє Свої завітні стосунки зі Своім народом, адже Він безпосередньо називає їх: «Мій народ!» Оскільки вони відкинули Христа і забули Його закон, вони не будуть священиками для Бога. Коли Божий народ укладає завіт із Богом, Він робить їх священиками й царями. Коли Бог уклав завіт зі стародавнім Ізраїлем, Він промовив через Мойсея:

Отже, якщо ви справді слухатиметеся Мого голосу й берегтимете Мій заповіт, то будете Мені особливою власністю понад усі народи, бо вся земля — Моя. І будете для Мене царством священників і народом святим. Оце слова, які ти промовиш до синів Ізраїлевих. Вихід 19:5–6.

Коли Бог уклав завіт із християнською церквою, він промовив через Петра:

А ви — вибраний рід, царське священство, народ святий, народ, узятий у власність, щоб ви звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до Свого дивного світла; ви, що колись не були народом, а тепер — народ Божий; що колись не були помилувані, а тепер помилувані. 1 Петра 2:9, 10.

Петро в цих віршах говорить про перехід від давнього Ізраїлю як обраного Богом завітного народу до християнської церкви, коли він каже, що «колись не були народом, а тепер є народом Божим». Коли юдеї розлучилися з Богом, Господь уклав завіт із християнською

церквою. Обидва вважалися народами священників, доки перебували у шлюбі з Господом.

Бути відкинутим як священник означає, що ви колись були народом завіту. Адвентисти сьомого дня уклали завіт із Господом на початку історії адвентизму. Церква в пустелі вийшла з Реформації, але відкинула міллеритське послання і тим самим розлучилася з Богом впродовж історії вістей першого й другого ангелів. Остаточним розділенням став прихід другого ангела, і було проголошено, що вони вже не були дочкою Христа, а стали дочкою Вавилону. Відразу після цього, під час Опівнічного крику, Бог покликав свою нову наречену до шлюбного завіту.

Символом завіту для давнього Ізраїлю були дві скрижалі Десяти Заповідей, а дві таблиці для духовного сучасного Ізраїлю — це дві таблиці Авакума, представлені діаграмами 1843 і 1850 років. Народ завіту, який натхнення неодноразово називало Лаодикією, відкинув стародавні стежки, відмовився слухати голос, що лунає позаду нього, і тому повторює завершальну історію давнього Ізраїлю, коли його буде вивергнуто з уст Господа. Чому це трапляється з тими, кого Він називає «Мій народ»?

Притча про десять дів, яка ілюструє досвід адвентизму, двічі сповнюється: один раз на початку, а потім у кінці адвентизму. Сестра Вайт навчає, що ця притча сповнилася і сповниться до останньої літери, а також що її завжди слід розуміти як теперішню істину, так само, як і третій ангел.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

У міллеритському адвентизмі очікування, описане в притчі, знайшло своє виконання між їхнім помилковим передбаченням 1843 року та вірним передбаченням 22 жовтня 1844 року. Пророчих деталей цієї історії багато, й вони важливі, але я лише хочу зазначити, що притча про десять дів безпосередньо пов'язана з третім ангелом, як щойно сказала Сестра Вайт.

З 1798 року до 22 жовтня 1844 року звістка першого ангела сповіщала про відкриття суду. Незадовго до початку суду здійснився опівнічний крик із притчі про десять дів. Отже, коли третій ангел оголосить про закінчення суду, проголошення опівнічного крику знову буде повторено.

Усвідомлення того, що протестантські церкви відкинули Божу вістку, тим самим ставши доньками Вавилону, означало прихід вістки другого ангела і початок періоду зволікання в притчі, яка "сповнювалася буквально, до літери". Господь не прийшов 1843 року; Він зволікав, щоб випробувати й благословити дів. Вістка другого ангела, що ототожнювала протестантські церкви з доньками Вавилону, була закликом для тих, хто ще перебував у тих занепалих церквах, вийти з них і стати на бік міллеритів та їхнього розуміння пророцтв. На таборовому зібранні в Ексетері Самуель Сноу навів необхідні докази, щоб підтвердити

прихід Господа 22 жовтня 1844 року, і вістка Опівнічного кличу прокотилася по всій країні, мов приливна хвиля. Тоді під час Великого розчарування 22 жовтня 1844 року надійшла вістка третього ангела.

Це був короткий підсумок передісторії, у якому я опустив багато моментів, щоб виокремити кілька, які здаються більш доречними стосовно того, що ми розглядаємо.

Ми продовжимо ці міркування у наступній статті.